

ALLEN UPWARD

HEMLIGHETERNAS HUS

ALLEN UPWARD

HEMLIGHETERNAS
HUS

 SAGA
EGMONT

Allen Upward

Hemligheternas hus

Saga

Hemligheternas hus

är översatt från engelska av Einar Ekstrand

Omslagsfoto: JD Mason on Unsplash, Vibhav Satam on Unsplash, Roman Pavluc on Unsplash och Matteo Vistocco on Unsplash

Copyright © 1932, 2018 Allen Upward och SAGA Egmont, an imprint of Lindhardt og Ringhof A/S Copenhagen

All rights reserved

ISBN: 9788711926079

1. E-boksutgåva, 2018

Format: EPUB 2.0

Denna bok är skyddad av upphovsrätten. Kopiering för annat än personligt bruk får enbart ske efter överenskommelse med Saga samt med författaren.

Lindhardtogringhof.dk

Saga är ett förlag i Lindhardt og Ringhof, ett förlag inom Egmont-koncernen

Första kapitlet.

Vid den ovanliga tiden klockan fem en sommarmorgon knackade det dämpat, diskret men mycket ihärdigt på porten till ett litet hus, beläget vid en stillsam gata i närheten av British Museum. Knackningarna upprepades oupphörligt på samma försynta sätt, som om den besökande genom ihärdighet hoppades uppnå, vad han icke ville vinna genom buller.

I denna del av London råder vanligen den djupaste tystnad vid den tiden på dagen. Den senaste invånaren i dessa ordentliga hus har för länge sedan gått till sängs. Det tidigaste mjölkbudet har icke ännu börjat sin rond. Ingen vanlig angelägenhet kunde föra en besökare till en så respektabel gata vid en sådan timme.

Husets port erbjöd en antaglig förklaring på denna olägliga kallelse, ty den var försedd med en liten mässingsskylt, på vilken man på nära håll kunde läsa inskriften: F. Tarleton, Med. Doktor.

Av vad art doktor Tarletons praktik än var, tycktes den dock ej ofta utsätta honom för nattliga störningar, ty porten var ej försedd med nattklocka. Om detta var anmärkningsvärt, så låg det likväl något ännu märkvärdigare i det förhållandet, att doktor Tarletons namn var känt av varenda tidningsläsare, och att han det oaktat besöktes av färre patienter än någon annan känd praktiserande läkare i London.

Vid vilken tid på dagen de än kommb, hade hans besökare nästan alltid något lika hemlighetsfullt, ängsligt

och brådskande i sitt uppträdande som den man, vilken nu störde doktorn i hans djupa sömn.

Doktor Tarleton sov i ett rum i övre våningen, vars fönster vette ut åt gatan. De flesta läkare sova gärna vid öppet fönster, men doktor Tarletons fönster voro stängda med ovanligt starka hakar, och luften insläpptes endast genom ventiler i väggen. Dörren till hans sovrum var låst och reglad. Bredvid doktors säng stod ett litet bord, och på detta låg en laddad revolver. Doktor Tarletons första rörelse, sedan han öppnat ögonen, var att kasta en blick på revolvern, och först då han förvissat sig om att den låg inom räckhåll på sin plats, ägnade han närmare uppmärksamhet åt det ljud, som väckt honom.

Den man, som sov omgiven av alla dessa försiktighetsmått, åtnjöt emellertid ett mycket stort anseende. Han hade länge beklätt en officiell post av högsta ansvar och förtroende.

Sommarmorgonens klara solsken silade in i rummet genom de fällda persiennerna. De dämpade knackningarna där nere tycktes icke antyda några fientliga avsikter gentemot husets invånare. Doktor Tarleton steg upp ur bädden och gick lugnt fram till det närmaste fönstret. Han drog upp rullgardinen litet och tittade ned på gatan.

Den besökande var själv osynlig, ty han doldes av en utskjutande stenlist över porten. Men en elegant automobil stod invid trottoaren, och på förarens plats satt en prydligt klädd chaufför.

En enda blick var nog för att säga doktor Tarleton, att det var en privatbil, som måste ha kostat en vacker summa. Den bar intet vapen eller monogram, som kunde antyda vem ägaren var; ej heller fanns det någon skymt av skrytsamt prål i förarens dräkt. Någonting i det hela tycktes harmoniera med det diskreta i knackningarna, som alltjämt pågingo, och giva iakttagaren den uppfattningen,

att denna automobil var reserverad för färder av privat natur av en ägare, som levde mer än ett slags liv. Den kunde ha lämpat sig för en högtstående person, när han ville resa inkognito eller för en äkta man, som gjorde utflykter, vilka han önskade hemlighålla för sin maka.

Chauffören, som icke lämnat sin plats, satt och tittade rakt framför sig med uppsynen hos en väluppfostrad tjänare, som är van att icke ådagalägga någon nyfikenhet angående hans passagerares förehavanden.

Doktor Tarleton fällde ned gardinspjälorna lika fort som han skjutit upp dem. Hans yrkeserfarenhet satte honom i stånd att bilda sig en mening om vad slags hjälp man önskade av honom, och han rörde sig nu med snabbheten hos en, för vilken tiden är dyrbar. Utan att hindra sig med att ägna sitt eget yttre den minsta uppmärksamhet eller ens kasta en blick i spegeln, slängde han på sig en mörkt vinröd morgonrock, stack fötterna i ett par mjuka tofflor och gick utför trapporna.

På vägen ned passerade han mer än en låst dörr, bakom vilken funnos en mängd mystiska saker, som hörde till hans yrke, såsom underliga preparat och pulver i glasburkar, utomordentligt starka mikroskop, flaskor med sällsynta droger, som icke alla funnos upptagna i farmakopén, och gamla gulnade manuskript och böcker av det slag, som British Museum förvarar i låsta skåp och icke lämnar ut till låntagare utan särskilt tillstånd.

Själva porten eller ytterdörren till huset var reglad med en av dessa gammaldags kedjor, vilka tillåta dörren att öppnas några få tum utan att giva den som befinner sig utanför möjlighet att tränga sig in. Doktorn lät kedjan sitta på, medan han låste upp dörren.

Så snart nyckeln sattes i låset, upphörde knackningarna. Då specialisten tittade ut genom den trånga öppningen, såg han en man med ytterst hederligt och respektabelt

utseende. Han var gråhårig, slätrakad och klädd som en person i tämligen goda omständigheter. Han kunde väl vara något över femtio år gammal. Hans försynta, vörnadsfulla uppträdande antydde, att han ansåg sig vara en underordnad, ehuru han på samma gång tycktes inneha en ansvarsfull ställning och vara van att själv utöva en viss myndighet.

Innan doktorn lösgjorde kedjan, frågade han med dämpad röst:

— Vad är det?

— Doktor Tarleton? frågade den besökande vörnadsfullt med lika låg röst.

Läkaren nickade jakande.

— Jag är hovmästare hos hans nåd hertigen av Altringham, förkunnade den andre. Hans nåd skulle bli doktorn mycket tacksam, om doktorn kan komma till Trafford House med detsamma. Jag har en bil med mig här.

Doktor Tarleton lyfte av kedjan och vinkade hertigens budbärare in i hallen. Därpå stängde han försiktigt dörren, innan han talade.

— Är det någon som rått hertigen att skicka efter mig?

— Ja, sir Philip Blennerhasset. Sir Philip är hans nåds husläkare.

— Och sir Philip är kvar i hertigens hus? frågade Tarleton med en forskande blick på hovmästaren.

— Han var kvar, när jag for, sir.

Dessa svar tycktes tillfredsställa specialisten. Han visade vägen in i ett litet mottagningsrum, drog upp rullgardinen och tecknade åt den besökande att taga plats på en stol, men själv förblev han stående, under det han fortsatte sina förfrågningar.

— Säg mig nu vad ni vet om saken! Vem är patienten?

För första gången röjde den hederlige hovmästaren en viss oro och förlägenhet. Han talade likt en människa, som

befinner sig i en brydsam situation.

— Förlåt, doktor, sade han, men den frågan kan jag inte besvara. Vi har ingen aning om vem han är.

Trots sin långa erfarenhet av alla slags mysterier var doktor Tarleton förvånad.

— Vad menar ni? Förklara er! sade han tvärt.

— Det enda jag vet är att man funnit en främling liggande död i hertigens hus för en eller två timmar se'n, och att ingenting fanns, som kunde upplysa oss om vem han var eller hur han kommit dit.

— Och dödsorsaken?

— Det är just för att få den saken avgjord, som vi på sir Philips tillrådan kommit hit för att tillkalla er, doktor Tarleton.

Specialisten såg hertigens budbärare rätt in i ansiktet.

— Mord?

Hovmästaren sänkte aktningsfullt ögonen.

— Sir Philip har inte uttalat någon åsikt, sir, svarade han.

Tarleton granskade honom ett ögonblick med en viss respekt. Detta var uppenbarligen en man, som kunde bevara en hemlighet, ja, än mer — som ej så lätt kunde tvingas erkänna, att det fanns någon hemlighet. Man kunde icke vända ut och in på en sådan man under några minuters förhör.

— Var god och vänta, tills jag klätt på mig, så skall jag följa med er, sade doktorn, varpå han skyndade ut ur rummet.

Den orsak till skyndsamhet, som så hastigt drivit honom utför trapporna, förefanns nu ej längre. Det var icke fråga om att rädda ett liv genom ett snabbt ingripande med läkemedel eller motgift, något som ofta förekom i doktor Tarletons praktik. Icke desto mindre fanns det starka skäl för honom att begiva sig till platsen så fort som möjligt. Närvaron av en död i hertigens hus kunde icke

hemlighållas i många timmar till. Någon förklaring måste givas åt myndigheterna, om icke åt allmänheten, och det var tydligt, att sir Philip Blennerhasset icke vågade påtaga sig ansvaret för en sådan förklaring.

Det tog icke doktorn många minuter att utbyta sin morgonrock mot den kostym, som låg utbredd över en stol vid sängfoten. Kläderna voro karaktäristiska för mannen. De voro svarta, såsom det anstod hans kall, och ovårdade, såsom det anstod hans likgiltighet för de flesta andra ting. Det mest anmärkningsvärda i hans utrustning var klockan, ett präktigt guldur, som han en gång fått av en krönt furste för någon stor och konfidentiell tjänst, som han gjort honom. Denna klocka var fästad vid ett svart band, och han hade för vana att alltid taga fram den och svänga med den på ett finger, så snart han var djupt försjunken i tankar eller i något betydelsefullt samtal.

Gulduret var lika välkänt som doktorn själv vid varje brottmålsdomstol i England, och likväl hade aldrig någon sökt stjäla det. Detta kom sig därav, att ingen tjuv någonsin skulle våga riskera att få den skarpsinnige läkaren till fiende.

Förklaringen på detta och allt annat i doktors omgivning och levnadssätt, som föreföll excentriskt, var helt enkel. Han är den störste nu levande auktoriteten i fråga om gifter. Hans hus var inrett som laboratorium för studiet av alla slags hemliga, mineraliska, vegetabiliska och animaliska gifter; ett studium, som icke kunde bedrivas på något offentligt laboratorium på grund av risken att sådana kunskaper kunde bibringas andra än de mest pålitliga forskare.

Han var anställd som medicinsk rådgivare vid Kriminalpolisen, och han brukade tillkallas som expert vid alla fall av förgiftningsförsök eller giftmord. Och när någon

besökte honom privat, var det nästan alltid fråga om att man misstänkte någon förgiftning.

Genom sin praktik hade doktor Tarleton ofrivilligt fått en inblick i fler familjehemligheter av ett mera förskräckligt slag än någon annan levande människa kände till.

Doktor Tarleton syntes sällan till i de förnäma salongerna. Det fanns flera mycket kända figurer i London-societeten, som skulle ha skyndat ut ur rummet vid hans inträde. En vän till honom sade en gång på en Londonklubb, att det fanns ett halvt dussin människor, av vilka några buro kända namn, som aldrig kunde sova lugnt, så länge Tarleton befann sig i livet.

Doktors bästa skydd gentemot dessa hotande omständigheter var hans journal, vari han upptecknat alla de fall som han haft att göra med. Denna bok förvarades i ett kassaskåp, vars nyckel han bar i ett band om halsen natt och dag.

Han lät det bli känt vida omkring, att journalen skulle förstöras eller offentliggöras efter hans död, beroende på de omständigheter, under vilka han dött. Och det var måhända endast kännedomen härom, som bevarade den framstående specialisten från en våldsamt död.

Inom mindre än en kvarts timme hade doktor Tarleton återkommit till hertigen av Altringhams hovmästare, bärande i handen en liten svart väska. När doktorn kom ned, var hovmästaren redan på benen och öppnade dörren till hallen, liksom för att undvika vidare förhör.

Och när han placerat läkaren inne i kupén, gjorde han en rörelse för att själv taga plats bredvid chauffören. Men denna gång slapp han icke undan.

— Jag måste be er sätta er här bredvid mig, sade Tarleton.

Bilen rullade i väg ljudlöst och snabbt genom Londons sovande gator.

— Vem var det som fann den döde? frågade doktorn, när bilen satt sig i rörelse.

— Det gjorde jag, svarade hovmästaren.

Tarleton riktade sin skärpta, genomträngande blick på den talande.

— Var fann ni honom?

— I ett litet blomsterrum, ett slags alkov nedanför huvudtrappan.

— Vid Vilken tid?

— Det måste ha varit mellan två och tre.

Det låg ingen tvekan i hans svar. Antingen var vittnet en tränad lögnare eller också berättade han den enkla sanningen.

— Hur kom det sig att ni var där vid en sådan tid på natten?

Hovmästaren stelnade till på ett sätt, som rörde att han ansåg sig illa berörd av denna fråga.

— Det är den tid, då jag för det mesta gör en rond genom huset för att se till att dörrarna är låsta, fönsterna stängda och att allt är som det skall. Jag gör det varje natt, när jag vet att safirerna finns hemma i huset. Ni har kanske hört talas om Altringham-safirerna, sir? De lär vara de finaste som finns i hela England.

Doktor Tarleton ryckte litet föraktligt på axlarna. Ville man förbinda närvaron av den mördade mannen på Trafford House med Altringham-safirerna? En sådan förklaring kunde passa för allmänheten; den kunde vara bekväm för polisen också... men kunde man rimligtvis antaga, att både sir Philip Blennerhasset och han själv tillkallats för att undersöka en död inbrottstjuv?

— Vad var det som gjorde att ni upptäckte den döde?

— Jag fann honom, då jag gick in i blomsterrummet. Dess fönster vetter ut åt en gårdsplan på baksidan; en tjuv

skulle säkert välja den vägen för att komma in i huset, och därför är jag alltid litet orolig för det där rummet.

Det fanns ingenting i denna förklaring, som lät otroligt eller konstlat.

— Gott, säg mig nu precis vad ni fann, herr ...

— Mitt namn är Burrowes. Jag fann en ung man, knappast mer än trettio år, liggande död, utsträckt på golvet, som om han fallit baklänges. Jag undersökte honom noga, men kunde inte finna något spår av våld.

— Hur visste ni att han var död?

— Det visste jag inte säkert, när jag först såg honom. Kroppen var ännu varm. Men när sir Philip kom omkring klockan fyra, förklarade han, att livet flytt för två eller tre timmar sedan.

Doktor Tarleton nickade. På den punkten tvivlade han åtminstone ej, att han fick höra sanningen.

— Skickade ni på eget bevåg efter sir Philip? frågade han.

— Jag rådfrågade först kapten Theobald. Han är en kusin till hertiginnan, som för närvarande bor i huset.

Doktorn rynkade pannan. Han tog upp sin klocka och svängde den sakta fram och tillbaka.

— Det var bra sent för kapten Theobald att vara uppe vid den tiden, inte sant? framkastade han.

Burrowes ryckte till och såg litet förskräckt på den frågande.

— Han var inte uppe, sir. Han låg i sin säng på sitt rum i tredje våningen. Jag hade all möda att få honom vaken.

— Jag förstår inte riktigt varför ni skulle väcka honom. Vad hade kapten Theobald med saken att göra?

Ehuru frågan framställdes i mild ton, tycktes den oro herr Burrowes. Hans fattning började ge vika, och han svarade med en viss förlägenhet:

— Jag behövde hjälp för att flytta den döde, och jag ansåg det bäst att anlita en medlem av familjen.

— Ah! Tarleton satte sig plötsligt upp, och klockans pendelslag blevo snabbare. — Ni har alltså flyttat kroppen? Varför gjorde ni det?

— Det finns ingen dörr till blomsterrummet, svarade hovmästaren efter ett ögonblicks tvekan, bara ett draperi. Där kroppen låg kunde den ha setts av var och en, som gick upp- eller nedför trappan. Jag tyckte det var bäst att flytta undan den, innan tjänstfolket kom upp.

Tarleton åhörde denna förklaring med en viss aktning. Här var en man, som tydligen förtjänade sin herres förtroende. Vad Burrowes än visste eller misstänkte angående tragedien, var det intet tvivel om, att hans första instinkt hade varit att skydda familjen Altringhams heder.

— Beskriv mannen, sade Tarleton plötsligt. Hur var han klädd?

— Han såg ut som en gentleman, svarade den andre med någon tveksamhet. Man skulle kunna säga, att han såg bra ut — han hade ett frappant ansikte.

— Hur var han klädd? upprepade Tarleton.

— Han var klädd i sällskapsdräkt, frack och så vidare.

Denna gäng var det intet tvivel om att svaret gavs motvilligt.

— Ah! Inte just någon vanlig dräkt för en inbrottstjuv! var den sarkastiska anmärkningen.

— Nej, sir. Men kapten Theobald tror, att det antagligen var hans första försök, och att han, när han hörde mig komma, begick självmord hellre än att råka fast.

Detta var alltså hans teori . . . självmord av en inbrottstjuv, som försökt komma åt Altringhamsafirerna! Det var en historia, som inte hade stora utsikter att bli trodd av Scotland Yard, såvida det icke fanns mycket starka

skäl för polisen att blunda. Och den hade icke den ringaste möjlighet att bli godtagen av doktor Tarleton.

Han gav en annan riktning åt sitt förhör.

— Ni sade mig, att familjejuvelerna fanns hemma i huset. Jag antar att det betyder, att hertigen och hertiginnan är hemma för närvarande.

— Ja, sir.

— Vem mer bor i huset förutom tjänstfolket?

— Endast hans nåds döttrar, lady Agatha och lady Rosa.

— Hans nåds döttrar? I ett föregående giftermål alltså?

— Ja. Den nuvarande hertiginnan har inga barn.

— Hm! Är de fullvuxna? sporde Tarleton lugnt.

— Lady Agatha är alldeles fullvuxen. Hon tillhör ett sjuksköterskesällskap, och jag tror att hon gärna skulle vilja gå i kloster, om de ville ta emot henne. Men de var inte riktigt nöjda med att hon hade ett kall.

Doktor Tarleton visade icke något intresse för lady Agathas kall.

— Och lady Rosa då?

— Hon anses vara mycket vacker, sade hovmästaren i en ton av stilla hänförelse. Hon är förlovad med kapten Theobald.

Tarleton nickade.

— Jag förstår. Så ni betraktar honom som en son i huset. Det var väl därför ni gick till honom i stället för till hertigen?

Burrowes ansikte ljusnade.

— Ja, sir. Det är min skyldighet att bespara hans nåd all oro och allt besvär, så långt jag kan.

— Alldeles rätt. Hans nåd har väl nu blivit underrättad om saken i alla fall?

— Sir Philip yrkade på att vi skulle underrätta honom.

Tarleton tystnade plötsligt. Han svängde sitt guldur runt, runt och försjönk i en djup begrundan, som varade till dess

bilen anlönt till Trafford House.

Klockan var ännu icke sex. Överallt på den förnåma gatan voro rullgardinerna neddragna för fönstren, vilka likt slutna ögonlock antydde frånvaron av medvetet liv. Av dess yttre kunde ingen ha slutit sig till att det hertigluga huset icke låg försänkt i lika djup slummer som dess grannar.

En ensam poliskonstapel vankade av och an på stenläggningen och såg med en smula nyfikenhet men utan en skymt av misstanke på den eleganta bilen, som rullade förbi honom. Chauffören körde förbi stora ingången och vek om hörnet in på en sidogata, där han stannade bilen framför en liten anspråkslös grön dörr nära husets baksida.

— Jag hoppas doktorn ursäktar, att jag för er till den här ingången, sade Burrowes, men jag är rädd att väcka uppmärksamhet, om jag öppnar de främre dörrarna vid den här tiden på dagen.

Tarleton nickade blott och steg ur bilen. Hovmästaren tog fram en liten mässingsnyckel och låste upp dörren.

— Vill ni vara god och vänta i biblioteket, så skall jag underrätta sir Philip om att ni kommit, sade Burrowes, i det han visade doktorn vägen genom en smal korridor. Han talade i en viskning, som var beräknad att låta den besökande förstå att man borde iakttaga tystnad.

Tarleton följde honom utan ett ord genom något, som tycktes vara ett annex vid husets baksida, bebott av tjänstfolket. Då de närmade sig en stenlagd gård mellan detta annex och huvudbyggnaden, uppfångade Tarletons skarpa detektivöron ljudet av nakna fötter, som tassade över de flata plattorna.

— Vad i all världen är det där? frågade han, i det han påskyndade sina steg.

Svaret gavs genom uppträdandet av en jättelik neger, som bar en bricka med mat, vilken han var nära att tappa i

sin förvåning över att möta de två. Burrowes visade varken förundran eller oro.

— Det är kapten Theobalds betjänt. Han går alltid upp vid den här tiden och lagar till sin egen frukost.

Negern förstod tydligen förklaringen och bekräftade den genom att visa sina ofantliga tänder i ett grin.

— Varifrån kommer han? frågade Tarleton ivrigt.

— Från Nigeria, tror jag. Kaptenen hade honom med sig, när han kom hem därifrån.

Giftexperten lade sin hand på hovmästarns arm.

— Låt mig undersöka den döde utan ett ögonblicks dröjsmål! utropade han. Bry er inte om sir Philip ännu. Det här kan vara ett fall, som inte tål något uppskov.

Andra kapitlet

Burrowes vände sig om och stirrade överraskad efter den försvinnande svartingen. Tanken att kapten Theobalds svarta betjänt kunde stå i något samband med tragedien var tydligen ny för honom och till en början allt annat än välkommen.

— Men, herr doktor, började han, ni misstänker väl inte .

. .

Tarleton avbröt honom tvärt.

— Tsst! Min första uppgift här är inte att misstänka folk utan att upptäcka om förgiftning föreligger och i så fall vad slags gift man använt. Det finns nigerianska gifter, vars verkningar försvinner mycket fort efter döden. Var god och gör som jag säger. Var är kroppen?

— Den ligger i mitt rum där uppe. Jag tyckte det var bäst att lägga honom där. Han ligger i min egen säng.

Han begynte gå hastigare, som omhan nu vore lika ivrig som doktorn att få saken klar. De passerade genom en med ett draperi försedd dörr in i hallen, från vilken en bred, stålig trappa förde upp till de övre våningarna. På den första trappavsatsen stannade Burrowes ett ögonblick och pekade på en förhängd dörröppning.

— Det var där jag fann honom.

Tarleton tittade in i en alkov, knappt tolv fot i fyrkant, till hälften dold från trappavsatsen genom ett halvdraget draperi av orientalisk vävnad. Taket och bortre väggen var av glas, och ett antal blommor i krukor voro uppställda på hyllor invid sidorna.

Som hovmästaren nämnt fanns där inga spår av strid eller blodsutgjutelse. En blick genom fönsterglasat visade en liten gård, omgiven av höga murar, vilka ej tycktes vara lätta för en inkräktare att klättra över; men detta vittnesmål var knappast nödvändigt för att doktorn skulle avvisa varje tanke på att den döde mannen hade brutit sig in i huset på något dylikt sätt.

Han skakade otåligt på huvudet och tecknade åt sin följeslagare att fortsätta. De stego upp för den ena trappan efter den andra, i det de passerade förbi korridorer och rum, vari intet livstecken kunde förmärkas.

Hela den stora byggnaden tycktes försänkt i sömn och tystnad, som endast avbröts av det dämpade ljudet av deras fotsteg på de tjocka mattorna. Denna vila var dock icke så fullständig som det först föreföll. Knappt hade de uppnått tredje våningen, förrän ett halvkvävt utrop från Burrowes kom hans följeslagare att vända blicken åt korridoren till vänster, där han varseblev något, som behagade honom lika mycket som det förvånade honom.

Det var en ung flicka av sådan ljuvlig skönhet, att den första åsynen av hennes rosigt skära kinder och långa, mörka ögonfransar hos doktorn framkallade tanken på en vaxdocka, som fått liv. En lätt morgondräkt, som tycktes vara idel spetsar och broderier, böljade omkring henne; hennes bara fötter tittade fram ur silkestofflor och hennes upplösta hår flöt ned över de vita skuldrorna.

Hon var icke mindre överraskad än de över detta oväntade möte, och hon stirrade på dem med ett uttryck av fruktan.

Tarleton kunde ej draga i tvivelsmål, vem denna vackra uppenbarelse var, och han förstod den entusiasm, som den stele hovmästaren röjt, då han talade om lady Rosa. Till och med den medelålders läkaren kände sina pulsar slå fortare, då han gjorde en tafatt bugning för henne.

På Burrowes hade det oväntade mötet en helt annan verkan. Han såg ännu mer bestört ut än flickan själv, och då han talade var det en ton av förebråelse i hans röst.

— Lady Rosa ! Vad gör ni här ute så här dags på morgonen?

Den unga flickan återvann hastigt sin självbehärskning. Hon rätade upp sig med en intagande anstrykning av stolthet.

— Jag kan inte inse vad ni har med det att göra, Burrowes. Lady Agatha är inte på sitt rum, och jag kom ut för att se, om det var något galet.

— Hennes nåd kommer ibland hem senare än så här dags, genmälde hovmästaren.

— Det kan ju hända, men. . . Hon avbröt sig och såg på Tarleton, som om hans närvaro återhöll henne från att säga vad hon ämnat. — Det tycks mig som om det var något på färde här i huset. Vem är denne — hennes blickar svävade från specialistens oborstade kläder till hans myndiga anletsdrag, och hon avslutade meningen i en mera aktningsfull ton — denne herre?

Hovmästaren överrumplades av denna fråga, och hans eljest så säkra fattning övergav honom för en gång. Han kunde blott stamma:

— Jag ber om ursäkt . . .

Men doktorn skyndade sig att komma till hans hjälp. Det var icke första gången hans sinnesnärvaro påkallades, då det gällde att lämna någon förklaring, som kunde beslöja den verkliga anledningen till hans besök.

— Jag är sundhetsexpert, sade han lugnande. Hertigen har tillkallat mig på tillrådan av sir Philip Blennerhasset. Jag hoppas ni inte har blivit störd.

Det bestörta uttrycket i flickans ansikte försvann och efterföljdes av en varm rodnad, då hon påminde sig hur ytterligt lätt klädd hon var.